

MARTTI LUTHER

Suru rakkaan kuoltua

Mooses kertoo Aabrahamin tulleen murehtimaan ja itkemään (Saaran kuolemaa). — — — Mistä syystä hän siis itkee? Miksi hän ei osoittaudu tässä mieheksi? Hänhän käyttäytyy aivan kuin hänellä ei olisi tuota vahvaa henkeä ja sankarin tunnetta, kuin hän ei olisi milloinkaan harjaantunut vaaroissa ja vastoinkäymisissä.

Vastaan tähän. Tällä esikuvalla Pyhä Raamattu näyttää, ettei Jumala pahastu siihen, että me murehdimme tai itkemme vanhempiamme, puolisoamme tai ystäviämme. Päinvastoin teemme virheen, jos emme itke. Nimittäin maailma, joka on kauttaaltaan mätä, tunteettomuutta, mikä merkitsee sitä, että meitä ei liikuta kiintymys ja rakkaus vaimoon, lapsiin tai lähiomaisiin, rohkeaksi mieleksi. Mutta mielettömyyttä se on ja vimmaisutta, ei suinkaan mikään hyve.

Pyhät isät ovat olleet hyvin herkkiä ihmisiä ja luonteeltaan puhtaampia, ja siitä syystä heillä on ollut ylevämmät tunteet kuin mainituilla tunteettomilla ihmisillä. Onhan niin, että kuta py-

hempi ihminen on ja mitä paremmin hän Jumalan tuntee, sitä paremmin hän ymmärtää luomakuntaakin ja on myötätuntoinen sitä kohtaan.

Suruun kuuluu, että murehdit ja kärsit sydämen pohjasta, niin että murheellinen ilme, kyyneleet, huokailu ja parkuminen ilmaisevat tuskaa. Siksi Mooses kirjoittaa selvin sanoin kuvaten Aabrahamin vaikkerrusta ja itkua. Ja katsohan, miten Jaakob itkee Joosefin tähden. Pyhiä isiä ovat siis liikuttaneet ihmisluonnon vaivat ja onnettomuudet, he ovat itkeneet itkevien kanssa, eivätkä ole olleet puita ja pölkkyyä, vaan heillä on ollut herkäät tunteet. Tämän selitys on Jumalan tuntemuksessa. Sille, joka tuntee Jumalan, on luontokin tuttu, hän ymmärtää ja rakastaa sitä. Jumaluuden jäljet ovat nähtävissä siinä, mitä hän on luonut.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 358-359. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Koulusurman äärellä

Jo toisen kerran vuoden kuluessa kansamme keskuudessa tapahtui järkyttävä surmatyö oppilaitoksessa. Monet ovat järkyttyneitä menetettyään omaisensa. Kysymme, miksi näin tapahtui ja kuinka voisimme lohduttaa kärsiviä. Tyhjentäviä ja täsmällisiä vastauksia juuri syyskuun 23. päivän surmatyöhön tuskin voimme antaa. Kuitenkin tämä tapahtuma johdattaa pysähtymään muutamien Jumalan sanan opetusten äärelle.

“Laittomuus pääsee valtaan.” (Matt. 24:12) Monet asiaan reagoineet ovat maininneet siitä, että viime vuoden surmatyö sai hyvin paljon julki-suutta. Kun hirveät teot saavat paljon ja yksityiskohtaista tilaa viestimissä, on vaarana, että hirmuteot alkavat näyttää tavanomaisilta asioilta. Käytännössä rajattomat katsojajoukot internetissä ja puuttuvat estävät toimenpiteet houkuttelevat etsimään suosiota väärillä keinoilla. Laittomuutta on aina. Erityisesti lopun aikoja koskevassa opetuksessaan Vapahtaja toi esiin, että sen voima kasvaa. Esivallan ja yleisen moraalitajun heikkeneminen vaikuttaa niin, että laittomuutta jopa raakuuksiin asti esiintyy entistä avoimemmin.

“Eivät nämä olleet syntisempiä kuin toiset.” (vrt. Luuk. 13:3) Uhrien ruumisarkkujen äärellä nousee läheisten mieliin väistämättä kysymys, miksi juuri näiden ihmisten täytyi kuolla. Jumalan sana osoittaa, ettei onnettomuuden uhriksi joutuminen osoita, että uhri olisi toiminut sen pahemmin kuin muutkaan. Sen sijaan Raamattu muistuttaa onnettomuuksien

varoittavasta vaikutuksesta: “Ellette tee parannusta, samoin te kaikki hukutte.” (Luuk. 13:5) Maailmassa tapahtuvat hirvittävät asiat ovat saarnaan elämän vakavuudesta ja rajallisuudesta. Tämä elämä, nuoren ja terveen samoin kuin iäkkään ja raihnaisen, päättyy kerran. Maailmassa ei ole turvaa. Mutta turva on olemassa. Se on, että katumuksessa ja uskossa turvaat Vapahtajaan, joka on lunastanut sinut ja kaikki muutkin ihmiset.

“Yksikään Vapahtajaan uskova ei huku.” (vrt. Joh. 3:16) Jumalan sana ei vastaa kaikkiin kysymyksiimme. Tärkeimpään kysymykseen se kuitenkin vastaa. Jokainen, joka uskoo Jeesukseen Vapahtajanansa, omistaa syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Tämä koskee niitä, jotka hätäillen kysyvät, voiko minulle tapahtua jotain samankaltaista kuin Kauhajoella. Tämä koskee myös niitä, jotka tämän tapahtuman tähden ehkä koko loppuelämänsä kysyvät, olisivatko he jotenkin voineet estää tapahtunutta. Viime kädessä Vapahtajan lupaus syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä antaa ainoan kestävän turvan niidenkin kysymysten edessä, joihin ei tässä elämässä saa vastausta.

Takana oleva tragedia pakottaa turvaamaan entistä lujemmin siihen armoon, jonka Vapahtaja on hankkinut. Hänen armonsa antaa rauhan turvattomuuden ja kovimpienkin omantunnon syytösten edessä. Ja tässä turvassa on sitten kunkin syytä kysyä, kuinka juuri minä voisin edistää välittämistä, keskinäistä kunnioitusta ja luomisjärjestyksen mukaista elämää Jumalan kunniaksi ja lähimmäisen todelliseksi parhaaksi.

Kimmo Närhi

Lohdutusta ja kehotusta lopun lähestyessä

Kalliit kristityt! Olemme kuulleet Raamatun opetusta siitä, mitä lopun aikana tapahtuu. Maallinen elämä sisältää vaaroja. Kansat nousevat toisiaan vastaan. Puhe tähän maailmaan tulevasta rauhasta osoittautuu utopiaksi. Hengellinen elämä sekavoituu entisestään. Laittomuus pääsee valtaan. Anti-kristuksen eli paaivin valtakunta vääri-ne oppeineen pelastuksesta saa voittoja. Toiselta puolen hiuskarvakaan ei putoa Jumalan omien päästä hänen sallimattaan. Kaikesta huolimatta evankeliumi tulee levitetyksi kaikille kansoille ennen loppua.

On tärkeää, että tiedämme, mitä Raamattu opettaa viimeisistä ajoista. Tärkeää on myös havaita, että Raamattu ei puhu loppua koskevista asioista ainoastaan siksi, että tietäisimme niistä. Se liittyy niihin myös tärkeää opetusta, sekä lohdutusta että kehotusta.

Lohdutus Kristuksen täytetyn työn nojalla

Raamatun lohdutus lopun lähestyessä perustuu siihen, mitä Kristus on jo tehnyt autuudeksemme. Kun Vapahtaja valmisti opetuslapsiaan tulossa olevaan aikaan, hän sanoi: *“Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.”* (Joh. 16:33)

Opetuslapset olivat nähneet Vapahtajan ihmetekoja. He olivat kuulleet hänen opetustaan siitä, että mikään maailmassa ei voi tehdä tyhjäksi Kristuksen valtaa. Vapahtajan tuolloin vielä edessä ollut ylösnousemus vahvisti todeksi hänen sanansa.

Luther opetti kiinnittämään sydämen Kristuksen jo tapahtuneeseen armotyöhön. Hän puhui siitä, että kristitty kokee ahdinkoa sen johdosta, että hänen on kuoltava. Kiusaaja tahtoo silloin synnin syytösten avulla sumentaa Jumalan sanan lohdutuksen. Mutta varmaksi lohduksi tulee silloin Jumalan sana jo tapahtuneesta syntien sovituksesta. Luther lausui: “Jumala ei tee surulliseksi, kauhistaa eikä tapa. Hän on elävien Jumala. Tästä syystä hän myös lähetti aino-syntyisen Poikansa, ei pelottamaan vaan lohduttamaan. Kristus myös kuoli ollakseen kuoleman Herra, antaakseen meille elämän ja tuhotakseen kuoleman. Tämän johdosta Raamattu monin paikoin sanoo: Riemuitkaa, olkaa luottavaisia ja iloisia. Minä olen voittanut maailman ja kuoleman (Joh. 16:33); kuoleman pistin on tullut tuhotuksi ja murretuksi minussa (1 Kor. 15:55) — Siksi ajattele sellaisissa kiusauksissa, että uskon kautta Kristukseen, jonka nimeen olet kastettu, et ole enää ihmisen poika vaan Jumalan poika. Sillä kuolema ei voi enää kiinnittää pistintään sinuun, sillä koska olet Kristuksen oma, uskot häneen ja olet kastettu, kuolema ei voi vallita sinua.” (W-T 1, No. 832)

Evankeliumin leviämisen tuoma lohdutus

Lopun aikojen tapahtumat koettelevat kirkkoa ja uskovia hengellisesti. Maailmassa on paljon harhoja, ja ne leviävät Raamatun ilmoituksen mukaisesti. Ei ole siis ihme, että välistä evan-

keliumi torjutaan. Jos seurakunta katsoo toimintansa ulkonaista tuloksia ja ajattelee vain ihmisjärjen mukaisesti, ei se voi välttyä pettymykseltä.

Jumalan sana antaa lohdutuksen myös tätä varten. Kun Vapahtaja puhui lopun merkeistä, hän sanoi myös: *“Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja siten tulee loppu.”* (Matt. 24:14) Evankeliumin saarna ja sen leviäminen ei ole maailman pysäytettävissä. Se tulee saarnatuksi kaikessa maailmassa Jumalan voiman ja lupauksen tähden. Ne pettymykset, evankeliumin torjumiset ja luopumiset, joita ulkonaisesti voidaan havaita, eivät muuta tätä tosiasiaa.

Tästä syystä Jumalan seurakunta tekee oikein yksinkertaisesti pitäessään kiinni evankeliumista, levittäen sitä ja kutsuen toisiakin omistamaan Kristuksen tuoma armo. Jumalan sana antaa pysyvän turvan kaikkien mullistusten keskellä. Vapahtaja sanoi: *“Täivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.”* (Matt. 24:35)

Autuuden varmuuden tuoma lohdutus

Kun kuulemme Raamatun opetusta lopun ajan tapahtumista, kysymme helposti, miten minun käy. Tämä on tärkein kysymyksemme. Jumala tahtoo, että tiedämme myös varmasti vastauksen kysymykseen. Hän myös saannassaan lupaa juuri tätä asiaa koskien: *“Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät*

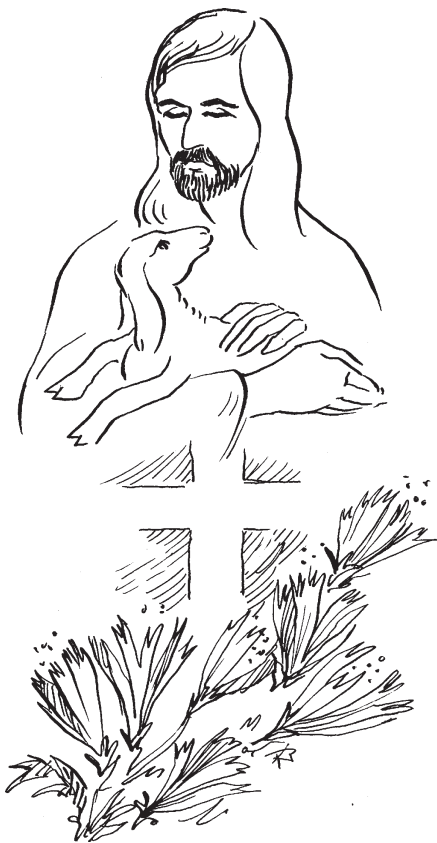
minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä.” (Joh. 10:27-29)

Luther muisteli, kuinka hän oli ahdingossa ja ajatteli pääsemistään perille autuuteen. Hänen sielunhoitajansa Staupitz viittasi tähän Jumalan sanan kohtaan ja sanoi: *“Miksi kidutat itseäsi näillä mietiskelyillä. Katso Kristuksen haavoja ja verta, jonka hän on vuodattanut edestäsi; niistä valintasi paistaa kirkkaana. Siksi meidän täytyy kuulla Jumalan Poikaa, joka lähetettiin lihaan ja on tullut sitä varten, että hän tekisi tyhjäksi paholaisen työt ja antaisi sinulle varmuuden valinnastasi. Niin hän sanoo sinulle: Sinä olet minun lampaani, koska kuulet minun ääneni, eikä kukaan voi ryöstää sinua minun kädestäni.”* (SL 2, 181)

Kun Raamattu puhuu Kristuksen äänen kuulemisesta, se ensiksi muistuttaa siitä, että hän on Välimiehemme. Jumala puhuu meille Pojan kautta. Kristuksen ääni erosi selvästi hänen aikansa fariiseusten äänestä ja kaikkien aikojen lakihenkien opettajien äänestä siinä, että hän saarnasi syntien anteeksiantamusta. Siksi Vapahtajan käsky kuulla hänen ääntään tarkoittaa nimenomaisesti turvaamista häneen armahtajana. Tämä lohdutus antaa autuuden varmuuden ja lohduttaa myös kuoleman edessä.

Kehotus kilvoitteluun ja uskoon

Kun Raamattu puhuu maailman loppumisesta, se sanoo: *“Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalaisuudessa.”* (2 Piet. 3:11) Maailman muodon muuttuminen saarnaa sitä tosiasiaa, että tämä aika ja maailma loppuvat kerran. Lopun aika-

na vallitseva jumalattomuus opissa ja elämässä merkitsee myös kiusausta mennä sen mukana. Siksi Raamattu kehottaa erottautumaan maailmasta sekä opin että elämän puolesta.

Kehotusta pyhään vaellukseen ja jumalaisuuteen voi noudattaa vain se, joka uskossa turvaa Kristukseen Vapahtajanaan. Lain tietä nämä sanat eivät merkitse. Kun uskossa luotat Jeesukseen, näet myös sen tosiasian, että ne syntisi, jotka ovat kokonaan pois pyyhityt, ovat itsessään kauheat ja vakavat. Siksi Jumalan lapsi ottaa mielel-

lään vastaan kehotuksen vaeltaa pyhästi. Siihen ei kuulu maailmallisuus ja lihallinen vapaus. Sen sijasta kyseessä on päivittäinen eläminen kasteen armon varassa sen merkityksen mukaisesti, niin kuin katekismus opettaa: "Meissä oleva vanha ihminen on kaikine synteineen ja pahoine himoineen jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettava ja kuoletettava ja että sen sijaan joka päivä on tuleva esiin ja nouseva uusi ihminen, joka elää vanhurskaudessa ja puhtaudessa iankaikkisesti Jumalan edessä." Tämä on jatkuvaa elämistä niiden Vapahtajan sanojen suojassa, jotka hän sanoi syntiselle naiselle: "*En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästä edes enää syntiä tee.*" (Joh. 8:11)

Oikean lohdutuksen ero tuhatvuotisoppiin nähden

Jumalan sana tuo lohdutuksen tänne taistelun keskelle. Se lohdutus sisältää varmuuden iankaikkisesta autuudesta. Tällaisena se perustavalla tavalla eroaa kaikesta haaveilusta, jonka mukaan maan päälle tulisi tuhatvuotinen onnen aika. Raamattu kyllä puhuu tuhannesta vuodesta, mutta se tarkoittaa Uuden liiton aikaa, jolloin evankeliumi leviää maailmassa.

Näin Jumalan sana antaa lohdutuksensa tänne vaivan ja kilvoituksen keskelle. Se kiinnittää katseen ensiksi siihen, mitä Vapahtaja jo on autuudeksemme tehnyt. Se antaa vakuutuksen siitä, että evankeliumin julistus etenee viimeiseen päivään saakka vastustuksesta huolimatta. Viimein sana kantaa lupauksen mukaan varmasti myös iankaikkiseen elämään.

Kimmo Närhi

Lapsikasteesta Loppuhuomautuksia

On luonnollistakin, että uudestikastajain into on saanut lisää viriä, kun valtiokirkon johtavatkin miehet ovat antaneet heille suurta apua lapsikasteen perustuksen kieltämisessä. Onpa uudestikastajain toimesta ilmestynyt laaja – lähes 200-sivuinen teos lapsikastetta vastaan. Se perustuu suureksi osaksi sellaisen miehen kirjoituksiin, jonka nimen löydämme ensin F. G. Hedbergin ystävien, mutta sittemmin hänen kovien vastustajien piiristä. Kyseessä on ruotsalainen pastori Anders Wiberg, joka viime vuosisadan keskivaiheilla toimi aluksi Hedbergin kanssa Ruotsin vapaiden ev. lut. Seurakuntien hyväksi. Mutta pian hänestä tuli baptisti. Hänet lumosi baptistien piirissä kokemansa lämminhenkinen keskinäinen yhteys. Hän oli myös tyytyväinen siellä kuulemaansa ”puhtaaseen evankeliseen oppiin”, vaikka hän itse vielä oli lapsikasteen kannalla. Erityisesti hänen huomioon kiinnitti baptistien ankara seurakuntakuri ja ahkera armonvälikapalten käyttö. Opillisesta erilaisuudesta huolimatta hän piti näitä baptisteja uskonveljinään ja he samoin tunnustautuivat häneen. Tämän mukaan jo voimme huomata, miten tie väärään oppiin kulki hurmoksellista latua. Uskonveljellisyys ensin ilman opin yksimielisyyttä! Eipä ihmettä, että näitten uskonveljien oppikin vihdoinkin maistui. Kun hän lähti heidän luotaan (Hampurgista), jättivät nuo uudet ”uskonveljet” hänelle matkalukemiseksi eräitä kirjasia, jotka Wiberg myös lupasi lukea. Nuo kirjaset sisälsivät baptistien kasteoppia. Tulos oli, että ennen kuin Wiberg saapui takaisin Tukholmaan, oli hän jyrkkä baptisti.

Touko-elokuu 1935

Baptistina hän sitten joutui miltei tuhoamaan Hedbergin ohjauksen mukaan syntyneet pienet avuttomat luterilaiset seurakunnat Ruotsissa. Hän oli ollut ainoa Ruotsin valtiokirkon pappi, joka oli asettunut näitten seurakuntien asiaa ajamaan. Ennestään tuttua hänellä oli sitä helpompi langettaa yksinkertaisia.

Tämä pastori Wiberg on esimerkiksi siitä, miten väärä oppi helposti voittaa, jos antaa ei-opillisten vaikutusten ensin päästä vaikuttamaan. Toisin teki eräs Hedbergin kannattajia, joka aikanaan oli Tukholmassa joutunut kuulemaan baptistien, mm. Wibergin puheita. Hän kirjoittaa, että baptistien suuren ulkonaisten hartauden kohdalla hän pysyi kivikovana. (Kuhlmanin kirje Hedbergille 30/6 1861). Hän piti siis ennen kaikkea opista kiinni ja kesti koetuksen.

* * *

Rakas taivaallinen Isämme vahvistakoon meitä uskollisina puhtaan opin omistajina kaikissa opinkohdissa ja myös lapsikasteen kohdalla, niin että uskomme säilyisi ja lisääntyisi ja että seurakuntamme jatkuvasti olisivat tuvillekin polville oikeata taivaan tietä osoittamassa.

Toisten varoittavat esimerkit olkoot varoituksena meillekin.

A. A. U.-W.

Vanhurskas on elävä uskosta

Luterilainen n:o 10/1967, s. 99-101. Saarna Uskonpuhdistuksen 450 -vuotisjuhlassa 27. 8. 1967 Koskenpäällä.

Room. 1:16,17.

Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaisille ensin, sitten myös kreikkalaisille. Sillä siinä Jumala vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta'.

Monet ovat sitä mieltä, että varsinainen uskonpuhdistus todellisuudessa alkoi silloin, kun Lutherille Pyhän Hengen vaikutuksesta selvisi yllä olevan raamatunkohdan merkitys. Hän itse kertoo tästä tapahtumasta roomalaiskirjeen selityksensä esipuheessa. Hänen omista sanoistaan huomaamme, että tämän raamatunkohdan oikea käsittäminen oli käännekohta hänen elämässään. Nämä apostoli Paavalin sanat ovat varmasti siis sopiva saarnateksti tähän ensimmäiseen kirkkokunnassamme pidettyyn uskonpuhdistuksen 450 vuotisjuhlaan. Se on myös sopiva sen tähden, että se sisältää uskonpuhdistuksen ja Raamatun pääopin, nimittäin sen, että

Vanhurskas on elävä uskosta

I

Apostoli Paavalin sanoista käy ilmi, että ei kukaan ihminen voi tulla vanhurskaaksi eli Jumalalle otolliseksi lain tekojen kautta. Hän lainaa profeetta Habakukin sanoja ja sanoo: "Van-

hurskas on elävä uskosta". Galatalaisille hän kirjoittaa:

Jos olisi annettu laki, joka voisi eläväksi tehdä, niin vanhurskaus todella tulisi laista." Mutta laki ei voi tehdä eläväksi. Laki kyllä ilmaisee minkäläinen on se vanhurskaus, jota Jumala vaatii mutta se ei anna voimaa sen saavuttamiseen. Jokainen, joka on yrittänyt tehdä itsensä vanhurskaaksi tekemällä ahkerasti hyviä töitä, olemalla hurskas, vetäytymällä erilleen maailmasta, rukoilemalla tai paastoamalla, jokainen joka on näin tehnyt, on turhaan toiminut. Ei kukaan voi itse muuttaa turmeltunutta, täynnä pahoja himoja olevaa sydäntänsä. Paavali kirjoittaa: "Mutta Israel, joka tavoitteli vanhurskauden lakia, ei ole sitä lakia saavuttanut." (Room. 9:31). "Sillä minä todistan heistä, että heillä on kiivaus Jumalan puolesta, mutta ei taidon mukaan, sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta, vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, eivät he ole alistuneet Jumalan vanhurskauden alle." (Room. 10:2,3).

Luther oli eräs niistä, joka kaikessa vilpittömyydessä yritti omin voimin kirkon antamien ohjeiden mukaan tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä koska hän "hirveästi pelkäsi tuomion päivää ja sydämen pohjasta halusi pelastua." Hän kirjoittaa tästä elämänvaiheestaan

seuraavasti: "Minut oli vallannut todella ihmeellinen kiihko päästä ymmärtämään Paavalia hänen kirjeestään roomalaisille, mutta tähän asti oli esteenä ollut... yksi ainoa sana ensimmäisessä luvussa, «siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy". Sillä minä vihasin tuota sanaa "Jumalan vanhurskaus", koska kaikkien opettajien käytännön ja tavan mukaisesti olen oppinut käsittämään sen tarkoittamaan filosofisesti niin sanottua mahdollista eli aktiivista vanhurskautta, jolla Jumala on vanhurskas ja rankaisee synnin tekijät ja väävät. Vaikka elinkin kaikin puolin moitteettomana munkkina, tunsin itseni Jumalan edessä syntiseksi, jonka omatunto oli mitä rauhattominkin ja joka ei voinut luottaa omakohtaisella sovituksellaan häntä lepyttäneensä, enkä siksi rakastanut vaan suorastaan vihasin vanhurskasta ja syntisiä rankaisevaa Jumalaa."

Jokainen ihminen luonnostaan ajattelee samalla tavalla kuin Luther silloin ajatteli, nimittäin siten, että Jumalan suosio on ansaittava töitten kautta. Näin ajattelevat sivistyneet ja sivistymättömät. Tämä luulo on niin perin pohjin juurtunut ihmiseen, että se on myrkyttänyt ja saastuttanut opetuksen kristillisen kirkonkin piirissä. Rooman kirkko vieläkin opettaa, että ihmisen täytyy tehdä itsensä kelvolliseksi saamaan Jumalan armon. Monet protestanttiset kirkot opettavat, että kristillisyyden on sitä, että yritetään elää Kristuksen kaltaista elämää ja saavuttaa näin Jumalan suosio.

Tämä luulo vaivaa meitä Jumalan lapsiakin. Miksi on aikoja elämässämme, jolloin emme voi tuntea mitään autuuden iloa? Miksi pelko ja epävar-

muus usein meitä vaivaavat? Miksi olemme hitaita luottamaan Jumalan armolliseen johdattamiseen? Miksi hättäännyimme vastoinkäymisten kohdatessa? Eikö tämä johdu usein keltotomisuuden tunnosta? Haluaisimme tuntea samanlaista katumusta kuin Daavid ja Pietari, mutta katumuksen kyyneleitä ei tule. Haluaisimme hillitä ja hallita lihan himoja, mutta emme aina onnistu. Haluaisimme osoittaa kiitollisuuttamme Jumalan armosta aivan erikoisella tavalla, mutta liha on liian voimakas. Epäonnistumisemme, puutteemme ja heikkoutemme saavat meidät epäilemään, olemmeko Jumalan lapsia. Ja syynä tähän on usein se väärä luulo, että vanhurskaudemme Jumalan edessä riippuukin omasta kelvollisuudestamme.

Paavalin sanoista huomaamme, että tämä luulo on todella väärä luulo. Jumalan Hengen vaikutuksesta hän kirjoittaa: "Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima, itse kullekin pelastukseksi, juutalaisille ensin, sitten myös kreikkalaisille. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta'". Jumala itse lahjoittaa syntiselle sellaisen vanhurskauden, joka tekee hänestä taivaskelpoisen. Tämä vanhurskaus tarjotaan ja annetaan evankeliumin kautta. Evankeliumi on näet sulosanoma Jumalan armosta ja rakkaudesta syntisiä kohtaan, sanoma siitä, miten hän antoi oman Poikansa syntisten sijaisena maksaa täydellisesti kaikkien syntisten syntivelan ja miten hän Poikansa tähden julisti koko maailman vanhurskaaksi.

Se, että tämä raamatunkohta merkitsee juuri tällaista vanhurskautta — Jumalan lahjoittamaa vanhurskautta — selvisi vihdoinkin Lutherille. Ja kun juuri tämä asia hänelle kirkastui, silloin hänen omien sanojensa mukaan hän "suorastaan tunsu itsensä uudestisyntyneeksi, astuneensa avoimista porteista suoraan paratiisiin." Hän kirjoittaa: "Silloin näyttäytyivät minulle heti paikalla koko Raamatun toiset kasvot. Kävin sitten läpi pyhät kirjoitukset, sikäli kuin ne olivat muistissani, ja löysin myös muista sanonnoista tälle yhdenmukaisuuden kuten 'Jumalan työ' eli 'se, minkä Jumala tekee meissä', 'Jumalan voima' jne. Yhtä suurella vihalla kuin olin ennen vihanut sanaa 'Jumalan vanhurskaus' yhtä

suurella rakkaudella nyt ylistin tätä minulle kaikkein suloisinta sanaa, ja siten tämä Paavalin kohta oli todella paratiisin portti."

Onko tästä raamatunkohdasta tullut paratiisin portti Sinulle, rakas ystävä? Pysähtykäämme hetkeksi ajattelemaan, mitä Jumala siinä meille, syntien tähden kadotuksen ansainneille, sanoo. Hän sanoo, että on olemassa vanhurskaus meitä varten, joka meidät pelastaa, vanhurskaus, joka ei riipu siitä, mitä me itse teemme. Tämä «vanhurskaus» sana, jota tässä käytetään, on oikeudenkäyttölinen sana, jota käytetään oikeus- ja lakikielessä. Se tarkoittaa **julistaa** vanhurskaaksi. Paavali puhuu tässä samasta asiasta, josta hän puhuu niin usein Roomalaiskirjees-

sään, nimittäin siitä, että Jumala on julistanut jumalattomat ihmiset vanhurskaiksi. Kirjeen neljännessä luvussa hän sanoo, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Viidennessä luvussa hän sanoo: "Niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.« Ja hän puhuu vanhurskauttamisesta, joka on jo tapahtunut. Hän sanoo. "Silloin kun me vielä olimme Jumalan vihollisia, me tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan." Näin evankeliumin sanoma kuuluu. Älkäämme mitenkään lieventäkö sitä. Asia on näin: Jumalaton seisoo Jumalan, Tuomarin edessä. Hän odottaa kuulevansa tuomion, mutta jumalallinen Tuomari julistaa hänet vanhurskaaksi, julistaa syntisen pyhäksi, syyllisen syyttömäksi, saastaisen puhtaaksi. Hän julistaa hänet niin täydellisesti vanhurskaaksi, että hän kelpaa taivaaseen. Ihmeellistä puhetta. Jumalan omaa puhetta. Sinuakin koskevaa puhetta!

Älkäämme kuitenkaan luulko niin kuin jotkut luulevat, että Jumala on rakkaus siinä mielessä, ettei synty olekaan hänelle kauhea asia ja että hän antaa sen anteeksi ilman muuta. Golgata on meille todistus siitä, ettei asia näin ole. Ei mikään muu kuin Jumalan ainoan Pojan pyhä veri ja kärsiminen ja kuolema kiroitulla ristin puulla voinut tyydyttää Jumalan vanhurskauden vaatimuksia. Pyhä ja vanhurskas Jumala vaati, että laki täytyi tulla täyteen viimeistä piirtoa myöten ihmisen kohdalla, ja että syntisten iankaikkinen rangaistus täytyi tulla täydellisesti kärsityksi. Ei olisi muuten voinut olla syntiselle anteeksiantamusta. Mutta

syntinen ei itse pystynyt täyttämään näitä Jumalan vaatimuksia. Jumala siis rakkaudessaan lähetti oman Poikansa maailmaan. Ja hänen Poikansa vapaaehtoisesti tuli, pani itsensä lain alaiseksi, tuli meidän sijaiseksemme, täytti lain joka kohdassa, otti päällensä meidän ja koko maailman syntikuorman. Hänet kirottiin ja tuomittiin meidän sijaisenaamme. Hän maksoi syntivelkamme täydellisesti. Ja Jumala hyväksyi hänen työnsä täydellisenä lunastushintana meistä ja julisti meidät ja koko maailman vanhurskaaksi hänen tähtensä. Tämän hän todisti herättämällä Poikansa kuolemasta kolmantena päivänä. Tässä on meidän vanhurskautemme — Jeesuksen kärsiminen ja kuoleminen ja ylösnouseminen. Ja syntinen pelastuu Jumalan vihasta ja rangaistuksesta ainoastaan, jos hän tulee osalliseksi tästä vanhurskaudesta, joka on Jeesuksessa.

II

Apostoli Paavali osoittaa, miten syntinen tulee tästä vanhurskaudesta osalliseksi. Tämä tapahtuu ja voi tapahtua ainoastaan uskon kautta. Tämä Jumalan vanhurskaus ilmestyy evankeliumissa uskosta uskoon. Se on jo täysin valmis asia. Se tarjotaan ja annetaan evankeliumissa. Evankeliumi on sanoma tästä valmiista vanhurskaudesta. "Uskosta uskoon" tarkoittaa sitä, että tämä vanhurskaus, joka tarjotaan meille evankeliumissa, voidaan ottaa vastaan vain uskolla ja se on tarkoitettukin uskolla vastaanotettavaksi. Kun syntinen uskoo evankeliumin sanoman, että Jumala on julistanut koko maailman vanhurskaaksi Jeesuksen tähden, siis hänetkin, hän

on vanhurskas eli taivaskelpoinen. Tätä ei tule ymmärtää siten, että hänestä uskon tultua poistuu kaikki synty, mutta siten, että hän pukeutuu "valkoiseen pukuun", joka peittää kaikki hänen syntitahransa Jumalan silmissä. Daavid kuvaa asian näin: "Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annettut, jonka synty on peitetty. Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa." (Ps. 32:1-3).

Evangeliumi ei ole kuitenkaan ainoastaan sanoma siitä, miten Jumala on vanhurskauttanut jumalattoman Jeesuksen tähden, vaan se on myös voima pelastukseksi. Se on väline, jonka kautta Pyhä Henki tekee työnsä, sytyttää syntisessä sen uskon, jolla hän ottaa vastaan Jumalan lahjoittaman vanhurskauden. Se on ainoa pelastusväline, mitä on olemassa. Ainoastaan sen kautta voi pelastua juutalainen, ainoastaan sen kautta voi pelastua kreikkalainen eli pakana. Ja aivan varmasti jokainen, jonka sydämeen Pyhä Henki saa evankeliumin kautta sytyttää uskon ja säilyttää tämän uskon siellä, aivan varmasti hän pelastuu. Sillä hänellä on uskon kautta Jeesuksen vanhurskaus omanaan.

Eipä kumma, ettei apostoli Paavali hävennyt Kristuksen evankeliumia, vaan teki kaikkensa, että se saisi puhtaana levitä pimeydessä olevien kansojen keskuudessa. Eipä kumma, ettei Lutherkaan tätä maailman taholta halveksittua sanomaa hävennyt, vaan ahkerasti toimi, että niin monet kuin mahdollista saisivat sen oikein julistettuna kuulla. Molemmat olivat Jumalan armosta oppineet tuntemaan, että evankeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi.

Ystävät, älkäämme mekään hävetkö evankeliumia. Sillä mekin vielä Jumalan armosta tiedämme, mitä evankeliumi on. Tiedämme sen olevan hyvä sanoma siitä, että Jumala Kristuksen tähden on armosta julistanut koko maailman vanhurskaaksi ja että vanhurskas on elävä uskosta. Me vietämme oikein uskonpuhdistuksen 450 -vuotisjuhlaa, jos teemme kaikkemme, että tätä sanomaa oikein julistettuna saadaan kuulla, ja että se voi puhtaana säilyä ja levitä. Vain harvat, jotka elävät tässä nykyisessä maailmanajassa elävät uskossa, ja monet, jotka kantavat luterilaista nimeä, eivät ymmärrä, mitä merkitsee se, että «vanhurskas on elävä uskosta».

Tämä opinkappale, että vanhurskas on elävä uskosta, on kristinuskon pääopinkappale. Tämä opinkappale erottaa kristinuskon kaikista vääristä uskonnoista. Sopivasti kirjoittaa C. M-Zorn kirjassaan "Täksi päiväksi": "Jos tahdot olla kristitty ja tulla Jumalan edessä vanhurskaaksi ja autuaaksi, täytyy sinun pitää kiinni tästä opinkappaleesta. Jos tahdot kristittyinä olla Jumalan valtakunnan hyödyllinen jäsen, on sinun tehtävä kaikki voitavasi, jotta tämä opinkappale säilytettäisiin ja saarnattaisiin seurakunnassa puhtaana ja selkeänä. Samoin kuin silmäsi ei voi sietää pölyä, samoin sinunkaan ei pidä sietää sitä, että tämä opinkappale edes vähemmässä määrässä salataan, sitä himmennetään, sitä vastaan hyökätään, tai sitä vahingoitetaan. Vain tämän opinkappaleen kautta annetaan Jumalalle oikea kunnia. Vain tämän opinkappaleen kautta annetaan kurjille syntisille, jotka tahtovat pelastua, oikea lohdutus." Aamen. R. E.

Juhlakirjan kalliita opetuksia 3

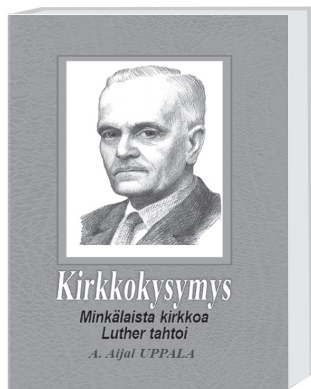
Evangelisen liikkeen kirkollinen kanta

Kun käsitellään Suomen oloja ja täällä syntyneitä tunnustuksellisia luterilaisia seurakuntia, on väistämättä kiinnitettävä huomio evankeliseen liikkeeseen. Tämä liike syntyi pastori Fredrik Gabriel Hedbergin (1811-1893) toiminnan vaikutuksesta. Vuonna 1873 liike järjestyi Suomen Luterilaiseksi Evankeliumiyhdistykseksi (SLEY).

Evangeliselle liikkeelle tyypillistä oli opettaa Kristuksen jo tapahtuneesta sovitustyöstä, teroittaa Raamatun arvovaltaa ja perustaa uskonelämä jo kasteessa tapahtuneelle uudestisyntymiselle. Liike myös julkaisi Lutherin kirjoja suomeksi käännettyinä. Evankeliset ihmiset rakensivat toimintaansa varten lukuisia rukoushuoneita erityisesti Etelä- ja Länsi-Suomessa.

Evangelisen liikkeen toiminnan tunnustuksellinen tausta

Evankelinen liike toimi 1800-luvulla varsin itsenäisesti toishenkiseksi havaittuun kansankirkkoon nähden. Pastori A. Aijal Uppala kuvaa tilannetta näin: ”Tämä erillinen suunta-toiminta johtui oppitunnustussyistä — siis uskosta ja sen perusteista. Oma evankelinen toiminta tuli niin tehoiseksi ja rakkaaksi, että se tuntui riittävän, vaikka se ei ollut säännöllistä ja vaikka sakramentteja ei viljeltykään. Mutta ilmestyiväthän lehdet. Olihan

kotihartaus yleisesti vakavasti käytössä. Virallisessa kirkossa käytiin tavan mukaan — vaikka myös sitä arvostellen. Rovasti A.E. Koskenniemi on siitä sanonut: ’Se ei ollut (sekaoppisen) kirkon kumartamista, vaikka evankeliset kävivät yleisissä jumalanpalveluksissa. Nyt kumarretaan.’” (Kirkkokysymys, s. 375, Koskenniemen lausuma vuodelta 1948)

Liikkeen toimintaan vaikutti myös se, että useimmat siinä toimivat pastorit olivat kansankirkon virassa ja siis sen järjestelmän alaisia. Vuonna 1870 voimaan tullut kirkkolaki merkitsi sitä, että luterilainen tunnustus ei enää ollut sitova.

Evangelisen liikkeen historiaan liittyy siis laajaa tietoisuutta Jumalan sanan opista, luterilaisesta tunnustuksesta ja myös siitä, että kirkko 1800-luvulla pääosin oli etäännyntynä näistä perusteista. Toiselta puolen evankelinen toiminta vain osittain vas-

tasi seurakunnallista toimintaa ja kokonaisuudessaan toteutui sekaoppisen kansankirkon sisällä. Näin 1900-luvulle tultaessa tultiin samalla vedenjakajalle. Kysymys seurakunniksi järjestäytymisestä tai kansankirkon sisälle jäämisestä tuli olemaan merkittävä evankelisen liikkeen tulevaisuuden kannalta.

Vedenjakajalla 1920-luvulla

Tunnustuksellisten seurakuntien asia nousi esille 1920-luvun taitteessa. Asiaa käsiteltiin Paimen-lehdessä ja evankelisten pappien kokouksissa.

Huhtikuussa 1922 pidettyyn kokoukseen oli kutsuttu alustajaksi Saksan Vapaan Ev.-Lut. Kirkon johtava pastori Martin Willkom. Hänen aiheensa oli ”Paikallisseurakunta seurakuntavallan haltijana”. Pastori A. Aijal Uppala esittää hänen opetuksestaan yhteenvedon: ”Jumalan asiana on rakentaa seurakuntaansa, mutta täällä maailmassa hän käyttää siihen ihmisiä, kristityitään. Se ei ole valtion eikä minkään kirkkohallinnon, ei pappisviran eikä erityisten jumaluusoppineiden haltuun jätetty asia. Seurakunnallisen vallan omistajia ovat Kristukseen uskovat ja paikkakunnillaan paikallisseurakunnan jäsenet, uskovien joukko. Jumala tahtoo sellaisia seurakuntia, joissa evankeliumi (koko kristillinen oppi) puhtaasti saarnataan ja sakramentit oikein jaetaan. Niissä ei saa sallia väärrä

oppia. Jokaisen kristityn, siis myös näiden yhteenliittymän eli paikallisseurakunnan on rakennettava Kristuksen kirkkoa. Se valitsee ja kutsuu sananpalvelijat. Se valvoo, että pastorit oikein opettavat. Se poistaa tehtävästään toisinopettavat. Se valvoo kristillistä elämää. Se tekee lähetystyötä omassa maassa ja muualla. Paikallisseurakunnat saavat liittyä samaa uskoa ja oppia tunnustavien seurakuntien kanssa kirkkokunnaksi. Paikallisseurakuntien tulee saada oppia tuntemaan näitä velvollisuuksiaan. Näin toimivat seurakunnat ja kirkot eivät ole mikään käytännössä mahdottomaksi osoittautuva haave, vaan sellaisia toimii Euroopassa, Amerikassa ja Australiassa.” (Kirkkokysymys, s. 381,382)

Yllä mainittu pastori Willkomin alustuksessa esiin tuodut asiat ovat vedenjakajakysymyksiä. Yksi samantason kysymys perheen elämänpiirissä on lasten opetus. Tähän asiaan liittyy vakava ja surullinen SLEY:n johtokunnan puheenjohtajan J. Engströmin lausuma Sanansaattaja-lehdessä 9/1922: ”On kuulunut sellaisia ääniä, että usko-vaisten olisi lakattava kirkossa käymästä siellä, missä epäevankelinen pappi saarnaa. Tällainen ajatuskanta ei kuitenkaan ole oikea.” Tämä lausuma merkitsee sitä, että SLEY:n johdon taholta evankelinen ja epäevankelinen saarna asetettiin samanarvoisesti kuultavaksi. (Engströmin lausuma lainattu

ja sitä arvioitu kirjassa A. Aijal Uppala: Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät, s. 221)

Kirkkokysymystä koskevan selvitytelyn jälkeen suuri osa SLEY:n piirissä toimivista pastoreista ja seurakuntien jäsenistä jäi kansankirkkoon. Pieni osa järjestyi niihin nähden vapaiksi tunnustukselliseksi seurakunniksi.

Yritys rajoittaa uskonnonvapautta ja puolustus

Kansankirkon kirkolliskokous vuonna 1933 hyväksyi ehdotuksen rajoittaa uskonnonvapautta. Ehdotuksen mukaan kansankirkosta erillään olevan evankelisluterilaisen yhdyskunnan muodostaminen ei ole sallittua. Tämä kirkolliskokouksen hyväksymä ehdotus ei saanut lain voimaa. Se kuitenkin oli selvästi suunnattu edellisellä vuosikymmenillä syntyneitä tunnustuksellisia seurakuntia vastaan.

Uskonnonvapauden rajoittamista koskevan ehdotuksen käsittelyssä SLEY:n pitkäaikainen toiminnanjohtaja, rovasti K.W. Tamminen puolusti tunnustuksellisten seurakuntien olemassaolon oikeutta. Hän toi esiin, että moni kansankirkon pastori ei todellisuudessa ole luterilainen ja lausui: "Kun tällaiset henkilöt saavat olla kirkon opetusistuinilla ja vieläpä papis-ton kasvattajina, ja tällainen olotila saa jatkoa ja kehittyä, ei luterilainen kirkko enää todellisuudessa ole sitä, mitä sen virallinen tunnustus on. Silloin täytyy ehdottomasti evankelisluterilaisilla kristityillä olla oikeus erota sellaisesta kirkosta ja muodostaa toinen evankelisluterilainen kirkko, joka seisoo aivan samalla pohjalla kuin sen kirkon

virallinen tunnustus on, josta hänen on ollut pakko erota." (Kirkkokysymys, s. 267)

Rovasti Tamminen siis, vaikka itse pysyi kansankirkossa ja edisti siinä pysymistä, puolusti tunnustuksellisten luterilaisten seurakuntien olemassaolon oikeutta. Pastori Uppala arvioi Tammisen lausumaa: "Tässä otteessa on joka sana kohdalleen osunut. Juuri sillä perusteella on Suomen Vapaa Evankelis-Luterilainen Kirkko syntynyt." (Kirkkokysymys, s. 267, huom. Suomen Vapaa Evankelis-Luterilainen Kirkko on Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon entinen nimi)

Yhteenveto

Edellä olevat asiat osoittavat sen, että evankelinen liike alun perin tahtoi pitäytyä luterilaiseen tunnustukseen ja levittää sitä muillekin. Sen piirissä myös vakavasti tutkittiin kirkollisia kysymyksiä 1920-luvulla. Tässä mielessä SLEY:n ja seurakuntiemme varhainen historia ovat lähellä toisiaan. Se, että SLEY:n suuri enemmistö jäi kansankirkkoon, lienee kuluneiden yli 80 vuoden aikana johtanut siihen, että tietoisuus kirkollisista kysymyksistä ja seurakunnan vallasta on yleisesti vähentynyt. Näiden asioiden merkitys ei kuitenkaan ole vähentynyt, vaan nykyinen kirkollinen tilanne antaa syyn mitä vakavimmin palata niiden äärelle. Mitä toivottavinta on, että tietoisuus pastori Uppalan esiin tuomista asioista leviäisi, vahvistaisi tunnustuksessa pysymistä ja voisi koota yhteen niitä, jotka tahtovat siinä pysyä.

Kimmo Närhi

Millaiset merkit ennakoivat maailman loppua

Mikä on lopun aika

Raamattu ilmoittaa, että tämä maailmanaika päättyy ja elämälle täällä tulee loppu. Se tapahtuu Kristuksen tullessa kaikille näkyvällä tavalla tuomiolle. Sitten alkaa iankaikkisuus, joko autuas tai onneton siitä riippuen, onko asianomainen uskonut Kristukseen vai ei.

Sen jälkeen, kun Jeesus oli saattanut päätökseen lunastustyönsä ja nousut kuolleista, alkoi erityinen, viimeinen aika, jolloin evankeliumi piti julistaa kaikessa maailmassa. Puhuessaan viimeisistä ajoista Jeesus sanoi: "Sitä ennen pitää evankeliumi saarnattaman kaikille kansoille" (Mark. 13:10).

Tästä ajasta, jolloin evankeliumia julistetaan kaikille kansoille eikä vain juutalaisessa seremonialain kehyksessä, kuten Vanhan testamentin aikana, Raamattu käyttää sanontoja "viimeinen aika" ja "maailmanaikojen loppu". Hebrealaiskirjeessä sanotaan Kristuksesta: "Nyt hän on yhden ainoan kerran maailmanaikojen lopulla ilmestynyt, poistaakseen synnin uhraamalla itsensä" (Hebr. 9:26). Aika, joka alkoi Kristuksesta, on maailmanaikojen loppua. Sitä ovat edeltäneet aika ennen vedenpaisumusta, patriarkkojen aika lain antamiseen asti Siinailla ja seremonialain aika. Kristuksesta alkoi "viimeinen aika". Sen jälkeen ei tapahtunut mitään uutta ilmoituksen puolesta, vaan kristityt elivät Herran tulemuksen odotuksessa ja julistavat evankeliumia kaikessa maailmassa. Juuda kehottaakin "kilvoittelemaan sen uskon puolesta, joka kerta kaikki-

aan on pyhille annettu" ja sanoo: "Viimeisenä aikana tulee pilkkaajia, jotka vaeltavat jumalattomuutensa himojen mukaan" (Juuda 1:3 ja 18). Johannes muistuttaa: "Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika. Ja niin kuin te olette kuulleet, että antikristus tulee, niin onkin nyt monta antikristusta ilmaantunut; siitä me tiedämme, että nyt on viimeinen aika" (Joh. 2:18).

Ei pidä siis ajatella, että lopun aika olisi vain edessä päin, vaan olemme eläneet sitä jo pian kaksi tuhatta vuotta. Tämä aika on aivan erityisesti "pakanoiden aikaa". Jeesus sanoo: "Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu" (Matt. 24:14) ja: "Jerusalem on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät" (Luuk. 21:24). Lopun aika on erityistä pakanain aikaa, koska silloin julistetaan heille evankeliumia, jotta "pakanain täysi luku" (Room. 11:25) tulisi sisälle Jumalan valtakuntaan. Myös tänä aikana pelastuu juutalaisia, mutta lopun aikaa luonnehditaan "pakanain ajaksi" siitä syystä, että evankeliumia julistetaan ennen kokemattomalla tavalla tänä aikana myös pakanoille, vieläpä pakanat vievät sitä juutalaisillekin.

Lopun ajan merkit eri osa-alueilla

Voimme jakaa maailman seuraaviin osa-alueisiin: 1. luomakunta, maailmankäikeus ja maapallo, 2. ihminen ja yhteiskunta sekä 3. kirkko. Puhuessaan

lopun ajan merkeistä Raamattu ulottaa ne kaikkiin näihin osa-alueisiin.

Luomakunta, maailmankaikkeus, maapallo. Hebrealaiskirje lausuu: "Sinä, Herra, olet alussa maan perustanut, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja; ne katoavat, mutta sinä pysyt, ja ne vanhenevat kaikki niin kuin vaate, ja niin kuin vaipan sinä ne käärit, niin kuin vaatteen, ja ne muuttuvat; mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi loppu" (Hebr. 1:10–12). Ne kaikki ovat vanhenemisen ja muutoksen alaisia. Ne eivät ole ikuisia eivätkä ne pysy. Vielä Hebrealaiskirje sanoo: "Hän on luvannut sanoen: 'Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin.' Mutta tuo 'vielä kerran' osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, koska ovat luotuja, tulevat muuttumaan, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät." (Hebr. 12:26–27.)

Kaikkialla tapahtuu vanhenemista ja muuttumista, mitä ikinä se kaikki sitten onkin. Olemme kokeneet auriongonpilkkuja, meteoreja, maanjäristyksiä, tulivuorenpurkauksia, sunameja, tulvia, kuivuutta, myrskyjä, ankaraa kuumuutta, kylmää jne. On ihmisen välittömästä toiminnasta riippumattomia muutoksia ja ihmisen aiheuttamia muutoksia; kaikkiaan on seurausta ihmisen syntiinlankeemuksesta.

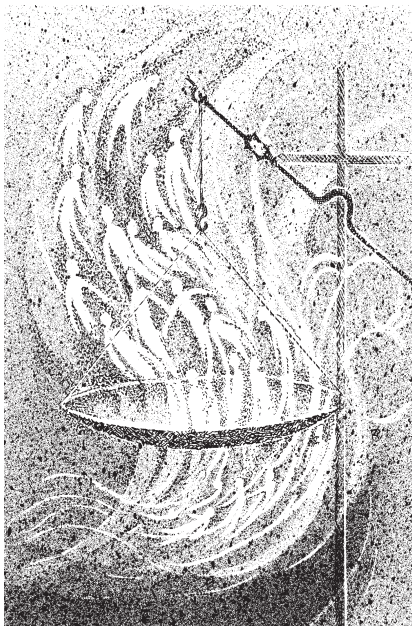
Ihminen ja yhteiskunta. Vapahtaja mainitsee sodat ja melskeet. Viimeisten aikojen ihmistä Raamattu kuvaa seuraavasti: "Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itsekkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsoivia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja,

hyvän vihamiehiä, petteureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia; heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kielivät sen voiman." (2 Tim. 3:1–5.)

Jokaisen ihmisen omaantuntoon on kirjoitettu yleinen siveyslaki. Vaikka ihminen ei täytä sitä Jumalan edessä alkuunkaan, niin yhteiskunnallisessa elämässä ja ihmisten kesken pakanoilakin voi olla yhteiskunnallista vanhurskautta, äidin- ja isänrakkautta, isänmaan rakkautta, ystävyyttä ja toveruutta sekä uhrautuvaisuutta lähimmäisen hyväksi. Viimeisinä aikoina tämä turmeltu enenevässä määrin niin että itsekkyyden ja rakkaudettomuus saavat vallan. Se vaikuttaa tietysti myös lainsäädäntöön. Koska perkele pyrkii turmelemaan kaikki Jumalan työt ja järjestykset, hän vaikuttaa myös esivallan lainsäätäjiin turmellen heidän ajatusmaailmansa ja hävittäen luonnollista siveyslain tuntemusta.

Muutokset yhteiskunnassa näkyvät sekä esivallan että yksilön turmeluneisuutena. Moraali ei pohjaa enää yleiseen siveyslakiin. Sekin on lopun ajan merkki. Se kertoo siitä, että Kristuksen tuleminen aika lähenee.

Kirkko. Ulkonaaisessa kristikunnassa tapahtuu suuria muutoksia. Vapahtaja mainitsee väärät opettajat, jotka menestyvät ja eksyttävät monta. Kristukseen uskovat kokevat vainoa ja vihaa. Monet lankeavat pois, "antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan". Kristuksen omat eivät koe ristiä vain ulkopuolelta, vaan tulee luopioita kristikunnan sisälle. Vapahtaja sanoo: "Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?" (Luuk. 18:8)

Maailman olemassaolon tarkoitus on koota evankeliumilla Jumalan valitujen täysi luku tästä maailmasta. Voimme tästä päätellä, että kun viimeinen valituista on tullut sisälle, maailman olemassaololle ei ole enää tarkoitusta ja se joutaa pois. Silloin myös Kristuksen Kirkko täällä alhaalla on käynyt vähiin. Perkele näyttää saavuttaneen voiton ja kukistaneen Kristuksen asian. Mutta juuri silloin Kristus tulee ja asettaa kaiken kohdalleen.

Mitä harvalukuisempi maailmassa on Kristuksen tunnustajien joukko, sitä tukalampi on heidän asemansa. Lopua kohden pahan valta kasvaa, turmelus lisääntyy ja usko käy vähiin. Tähän Kristus antaa vain yhden lohduttavan asian: "Ellei Herra lyhentäisi niitä päiviä, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden, jotka hän on valinnut, hän on lyhentänyt ne päivät"

(Mark. 13:20). Merkitseehän tämä sitä, että kaikki, myös luopumus, tapahtuu nopeasti.

Vapahtaja lausuu: "Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta. Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua." (Matt. 24:4–8.) Tätä on koettu kaiken aikaa ja edelleen koetaan.

Vapahtaja jatkaa opetustaan: "Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden. Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. Ja monta väärrä profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu. Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu." (Matt. 24:9–14.)

On ennakoitavissa, että maailmassa, yhteiskunnassa ja ulkonaisissa kirkkoissa tapahtuneet muutokset saavat seurakseen enentyvää vihamielisyyttä kristillisyyttä kohtaan. Sodat, melskeet ja väärät opettajat ovat vasta synnytystuskien alkua, varsinaiset poltot ovat edessä, mutta ne ovat lyhennetyt valittujen tähden.

Markku Särelä 27.9.2008.

Luomakunnan huokaus

*Kuudentenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Epistolateksti.*

Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestynvä meihin. Sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä. Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle – ei omasta tahdostaan, vaan alistajan – kuitenkin toivon varaan, koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa hamaan tähän asti; eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi ottamista, meidän ruumiimme lunastusta. Room. 8:18–23.

Aikamme on herännyt tajuamaan luonnon vaaranalaisen tilan. Jumalasta vieraantunut ihminen ei kuitenkaan pääse sisälle ilmiön perimmäisiin syihin. Sillä ei ole myöskään oikeata käsitystä siitä, mitä tuleva on. Jumalan kansalla on kuitenkin aina ollut selvä ymmärrys Jumalan ilmoituksen nojalla siitä, että maailma vanhenee ja sille tulee loppu. Tekstissämme apostoli Paavali puhuu luomakunnan huokaamisesta.

Tekstimme aihe, luomakunnan huokaaminen, ei ole uskomme ja pelastuksemme kannalta keskeisiä asioita, mutta se on hyvin puhutteleva ja auttaa meitä käsittämään luomakunnan tapahtumia. Sillä on merkitystä kristilliselle maailmankatsomukselle.

Huokauksen syitä

Syntiinlankeemuksen seurauksena maailma koki kauhean, läpikotaisen muutoksen. Se koski myös ihmisen sydäntä ja hänen jumalasuhdettaan. Sitä ennen ihminen oli ollut Jumalan kuva heijastaen kaikkea sitä hyvää, moraalisesti ja hengellisesti kaunista, ylevää ja vanhurskasta, mikä on Jumalalle ominaista. Ihmisellä oli ollut yhteys elämän lähteeseen, mutta lankeemuksessa se katkesi ja tilalle astui kuolema, sekä hengellinen että ajallinen. Sisäisen kuolemantilan myötä vääristyivät sekä jumalasuhteen että lähimmäissuhteen asiat, kuten Kainista voimme selvästi havaita.

Rakkauudessaan Jumala antoi kuitenkin Aadamille lupaussanan vaimon Siemenestä, joka oli polkeva rikki käärmeen pään. Lupausta Vapahtajasta uudisti jumalanpalveluksen, uskon ja rakkauden niissä, jotka ottivat sen vastaan. Kuitenkin Jumalan ajalliset rangaistukset jäivät. Ihminen joutui otsansa hiessä hankkimaan elantonsa ja synnytystuskissa saattamaan lapsensa maailmaan. Luontokin muuttui. Se ei ollut enää viheriöivä paratiisi, vaan se alkoi kasvaa ohdakkeita ja orjantappuroita. Ihminen saattaa vain suurella vaivalla hallita sitä jossain määrin, mutta suurten mullistusten edessä hän on voimaton. Ihminen ei myöskään

lyhytnäköisyydessään näe tekojensa seurauksia, jotka voivat osoittautua kohtalokkaiksi, jopa kuoleman kylvöksi.

Tuskin voimme edes kuvitella, mitä muutoksia tapahtui myös elottomassa luonnossa ihmisen lankeemuksen tähden. Niiden on kuitenkin täytynyt olla rajuja, sillä ne eivät rajoittuneet ainoastaan Maahan, vaan ne ovat koskeneet myös avaruutta. Sen ilmiöiden Maalle aiheuttamat katastrofit ja muut häiriöt kertovat niistä. Lankeemuksen tähden Jumalan luomaa alkuperäistä maailmaa ei ole. Apostoli personifioi tekstissämme luomakunnan ja sanoo sen huokaavan.

Huokauksen sanoma

Luomakunnassa ilmeneviä muutoksia on kolmenlaisia. Ensiksikin on ihmisen syntiinlankeemuksen tuomat muutokset. Ne ovat kuin luomakunnan sisään rakennettuja ja riippumattomia ihmisen toiminnasta. Tietyt muutokset tapahtuvat, vaikka ihminen ei tekisi mitään. Toiseksi on ihmisen toiminnasta johtuva luonnon tasapainon järkkäminen. Kolmanneksi on sekä suuria katastrofeja että niitä vähäisempiä tapahtumia, joita Jumala antaa rangaistuksina ihmisen epäuskosta, vääristä opeista ja pahuudesta.

Apostoli Paavali sanoo luomakunnan huokaavan, koska se on alistettu katoavaisuuden alle. Koko luomakunta, sekä eloton että elollinen, on muutoksen, vanhenemisen ja katoavaisuuden lain alainen. Näistä asioista Pyhä Raamattu antaa meille selkeän ilmoituksen, jolla on oma sanomansa ja tarkoituksensa.

Löydämme maailman muuttumisesta useita kohtia Raamatusta. Asia on ollut tunnettu sekä Vanhan että Uuden liiton uskoville. Paavali kirjoittaa: "Tämän maailman muoto on katoamassa" (1 Kor. 7:31). Tässä "maailma" ei ole vain Maa tai ihmiset, vaan kaikki ajallinen avaruuksineen päivineen, tulevan, iankaikkisen vastakohtana. Sen "muoto" ei ole vain ulkonäkö, vaan sisäinen rakenne, olemus. Profeetta Jesaja julistaa: "Taivaat katoavat kuin savu, ja maa hajoaa kuin vaate" (Jes. 51:6). Hebrealaiskirjeestä luemme: "Sinä, Herra, olet alussa maan perustanut, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja; ne katoavat, mutta sinä pysyt, ja ne vanhenevat kaikki niin kuin vaate, ja niin kuin vaipan sinä ne käärit, niin kuin vaateen, ja ne muuttuvat; mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi loppu" (Hebr. 1:10–12; ks. myös Ps. 102:27). "Silloin hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: 'Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin.' Mutta tuo 'vielä kerran' osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, koska ovat luotuja, tulevat muuttumaan, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät." (Hebr. 12:26–27.) Apostoli Pietari muistuttaa: "Mutta Herran päivä on tuleva niin kuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemistä, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat!" (2 Piet. 3:10–12.)

Raamattu puhuu muuttumisesta, hajoamisesta ja palamisesta. Se tahtoo kiinnittää mielemme siihen, mikä pysyy, ja irrottaa mielemme siitä, mitä emme saa

omanamme pitää. Apostoli Paavali sanoo: “Mutta sen minä sanon, veljet: aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin, joilla on vaimot, niin kuin ei heillä niitä olisikaan, ja ne, jotka itkevät, niin kuin eivät itkisi, ja ne, jotka iloitsevat, niin kuin eivät iloitsisi, ja ne, jotka ostavat, niin kuin eivät saisi omanansa pitää, ja ne, jotka tätä maailmaa hyödyksensä käyttävät, niin kuin eivät sitä käyttäisi.” (1 Kor. 7:29–31.) Tämä sana ei anna lupaa lyödä laimin velvollisuuksia – kaukana siitä! – vaan apostoli tahtoo meidän olevan tietoisia siitä, että ajalliset asiat – jopa purkamatonta avioliittoa myöten – ovat lyhytaikaisia, joista on aikanaan luovuttava.

Toiseksi Raamattu kiinnittää huomiomme siihen, että Jumalan lapset ovat tässä valtavassa, edessä olevassa muutoksessa turvassa. Psalmikirjoittaja sanoo näistä puhuessaan: Herra, “sinun palvelijasi lapset saavat asua turvassa, ja heidän jälkeläisensä pysyvät sinun edessäsi” (Ps. 102:29). Herraan luottavilla on turva tässä elämässä ja viimeisenä päivänä. Kristuksen tulo tuomiolle on uskoville odotuksen aihe. Tekstimme sanoo: “Me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi ottamista, meidän ruumiimme

lunastusta.” Saamme nousta silloin kirkastettuina uuteen elämään, Kristuksen Seurakunnan iankaikkiseen hääjuhlaan. Uskovalla ei ole mitään pelättävää.

Kolmanneksi Raamattu käyttää maailmaa kohtaavaa tulenpaisumusta kehotuksena pyhitykseen. Apostoli Pietari sanoo: “Kun siis nämä kaikki näin haajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista.”

Ajallemme on ominaista leimata kaikki hyvä vanhanaikaiseksi ja sillä perusteella irrottautua Jumalan sanan oikeasta opista ja jumalisesta vaelluksesta. Aikamme ei tajua tai ei halua eikä voi tajuta, että vain se on uutta, minkä Jumalan uudeksiluova sana on uudistanut ja että vain se pysyy. Siinä hetkessä, kun Kristus ilmestyy, arvot kääntyvät maailman silmissä ylösalaisin – mutta armonaikaa ei enää ole.

Huokauksen päättyminen

Luomakunta sellaisena, kuin me sen näemme, ei tule säilymään. Se ei ainoastaan loppua kohden koe lisää muutoksia, vaan Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan. Tämä maailma palaa, ei vain pinnalta, vaan se kokee hyvin perusteellisen muutoksen kaikilta rakenneosiltaan. Tätä odottaessaan se on kuin synnytystuskissa. Kaikki ei häviä olemattomiin, vaan tilalle Jumala luo uuden luomakunnan, hengellisen maailman. Tässä uudistumisessa on luomakunnan toivo.

Tekstistämme ei voi tehdä sitä johtopäätöstä, että eläimillä tai kasveilla olisi sielu ja että ne pelastuisivat taivaaseen. Tiedämme, että uusi maailma on hengellinen, mutta muuten jää meiltä pimeään, millainen uusi maailma on ja mitä kaikkea taivaassa on. Emme tiedä, onko siellä jossakin uudessa muodossa kasveja ja eläimiä. Siellä kaikki on täysin uutta. Sen tiedämme, että luomakunnan huokaus päättyy ja siinä olevat kärsimykset ja vanheneminen loppuvat. Luomakunnan uusi tila on Jumalan lasten kirkkauden vapaus.

Jumalan lasten suhteen tekstimme kuitenkin ilmoittaa jotakin hyvin spesifistä, erityistä ja täsmällistä. Heidän osansa on Jumalan lapsuus, ruumiin lunastaminen, kirkkaus ja vapaus. Nyt uskovilla on Hengen esikoislahja. Olemme vesipesossa sanan kautta Hengestä syntyneitä, kuten apostoli sanoo: “Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut” (2 Kor. 5:17). Tälle tulee vielä jatkoa, kun ylösnousemuksessa siirrymme kirkkauden valtakuntaan ja koko olemuksemme ruumiinemme ja sieluinemme on hengellinen. Siinä tilassa kaikki on uutta. Jo nyt Herra Kristus on kirkkautensa valtaistuimella ja synnyttää itselleen uudestisyntymisessä kansan, jonka kirkkaus on tuleva ilmi viimeisenä päivänä. Apostoli Johannes riemuitsee ja sanoo: “Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaiseksi, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on. Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas.” (1 Joh. 3:2–3.)

Markku Särelä.

7.6.2008. Virret VK 1938: 584:1,8–10; 396:1,4,8; 417:1,6,11; 418:1,5–7, 425..

Älä opeta lapsille Raamatun kertomuksia satuina

“Kun Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat, niin Herra katui tehneensä ihmiset maan päälle, ja hän tuli murheelliseksi sydämessänsä.” 1. Moos. 6: 5 – 6. “Sillä ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin...” Matt. 24:38. Nämä vakavat lauseet on kirjoitettu ihmisistä, jotka elivät Nooan aikana eli runsaat 4000 vuotta sitten. Kuitenkin ne kuvaavat myös meidän aikaamme yhä paremmin ja paremmin.

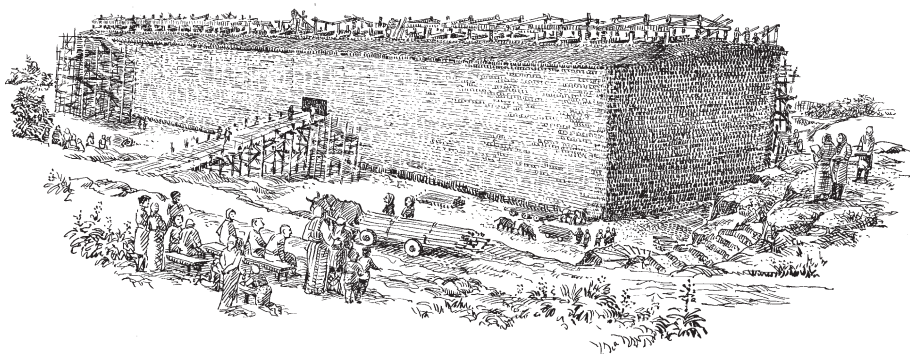
Nooa sai tehtäväkseen saarnata parannusta, mutta häntä ei kuunneltu. Lopputuloksen me tiedämme. Sama

parannuksen saarna on tarpeen myös nyt. Jumalan laki ei ole muuttunut Nooan ajoista piiruakaan. Ei riitä, että ihmisille kerrotaan vain Jumalan rakkaudesta. Lakia on myös saarnattava, muuten ei synny synnintuntoa. Suruton ihminen ei tarvitse Jeesuksen sovitus-työtä mihinkään, ellei hän käsitä syntisyyttään ja sen kauheaa rangaistusta.

Kuinka opetat lapselle tämän Raamatun ehkäpä ankarimman kertomuksen? Jo pelkällä väärin valitulla kuvala saat siitä syntymään lapsen mieleen sadun. Jos piirrät pienen paatin, josta töröttää suuria eläinten päitä, vahinko on jo tapahtunut. Kun lapsi kasvaa isoksi, hänen mieleensä on piirtynyt satu.

Tein katselmuksen lapsille tarjolla oleviin ns. kristillisiin kirjoihin. Löy-

Laivanrakennuksen asiantuntijoiden mukaan Jumalan Nooalle antamien rakennusohjeiden mukaan valmistetun arkin käyttäytyminen suuressakin aallokossa oli rauhallinen eikä se voinut kaatua. Jos nyt ryhdyttäisi toimiin koko maailmaa kohtaavaa tulvaa vastaan, olisi tiedemiesten neuvona rakentaa uudelleen Nooan arkin tapainen kelluva säilytystila. Sinne tulisi koota kaikki ne eläimet, jotka halutaan pelastaa tulvan jälkeiseen maailmaan.

Koko maailmaa kohdannut vedenpaisumus - yhdistettynä vulkaaniseen toimintaan ja maankuoren repeämiin - irroitti kaiken kasvuston ja humusaineen. Valtavat liikkeessä olevat lietemassat peittivät alleen myös veden eliöstöä ja kasvillisuutta. Vuorovesi-ilmiö piti veden edestakaisessa liikkeessä kerran vuorokaudessa. Kaikialla maailmassa havaitaan vedenpaisumuksen aikaansaamia kerrostumia ja niiden sisään hautautuneita eläin- ja kasvijäämiä - mm. öljy- ja kivihiiiliesiintymiä.

Arkki oli lähes 150 m pitkä. Siinä oli kolme kerrosta. Jumalan ohjeiden mukaan eläimiä varten sisätilat oli lokeroitu, joka rakenteena samalla vahvisti arkin kestävyttä voimakasta merenkäytiä vastaan. Arkin lattiapinta-alalle olisi mahtunut 33 tenniskenttää tai n. 600 junan tavaravaunua. Arkin yläosaa kiersi ikkunarivistö, jonka kautta arkkiin tuli valo ja joka toimi myös ilmanvaihdossa. Arkin sisään johti vai yksi ovi, jonka Jumala itse sulki, kun kaikki Hänen valitsemansa eläimet ja Nooan perhe olivat arkissa.

sin pienessä hetkessä kymmenkunta kirjaa, joiden kannessa komeili edellä esitetty kuva. Tällainen kuva komeili monen lapsille tarkoitettun Raamatun kannessa. Erään kirjan nimenä oli peräti: "Olipa kerran Suuri Sade".

Jumala sanoo myös lasten opettajille: "Mutta joka viehtelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen". Matt. 18: 6.

Raamatussa sanotaan, että jo lapsuudesta asti on mahdollista tuntee pyhät kirjoitukset (2 Tim. 3:15), joten ne pitää opettaa jo lapsille ja opettaa sellaisina kuin ne on itse kaikkivaltias Jumala nähnyt hyväksi kertoa meille. Toi-

saalta meitä myös kehoitetaan pysymään siinä, mitä olemme lapsuudessamme oppineet (2 Tim. 3:14). Niinpä ei ole ollenkaan yhdentekevää, mitä opetat lapsellesi ja miten.

Vaikka et toimisikaan pyhäkoulunopettajana, niin valitse tarkkaan syntymäpäivä- ja joululahjakirja, jonka viet lapsellesi, kummi- tai lapsenlapsellesi. Myös kirjojen sisältö pitäisi itse lukea ennen kuin sen lahjoittaa lapselle. Tämä pätee sekä ns. kristillisiin kirjoihin puhumattakaan muista kirjoista ja videoista. Kirjojen sisällön suhteen on huomattava kaksi asiaa: Mitä siinä sanotaan ja mitä jätetään sanomatta. Molemmat ovat tärkeitä.

Eeva Voima

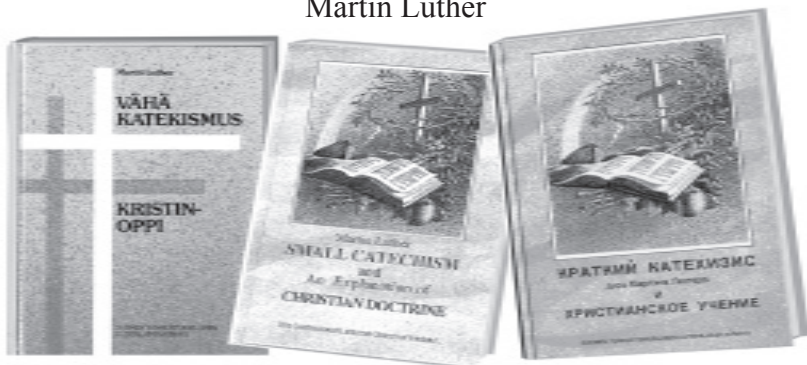

Kansikuvan perusteella lapsi ei voi uskoa eikä käsittää, että vedenpaisumus todella tapahtui ja oli hirvittävä, koko maailman tuhonnut katastrofi. Toinen aihe, josta näkee paljon harhaanjohtavia kuvia, on enkelit. Enkelit ovat Jumalan vahva sotaväki, ei hento, kaunis nainen, eikä ainakaan pieni avuton lapsi.

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2008..... Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Helmiä (Voima, Lappalainen)	4,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, ruotsinkielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen, vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pättilän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnakirja osa 1 "Rauha teille!" (M. Särelä)	15,00
Saarnakirja osa 2 "Rauha teille!" (M. Särelä)	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Markku Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa 1— Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2 — Kehitysohin kullissit (Pälikkö)	10,00
Tieni johdata taivaaseen (Apponen)	8,00
Tunnustukselliset 1 seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhla-julkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Luther).....	49,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (Aho/Koskenniemi)	10,00
LUTERILAINEN lehti , vuosikerta.....	22,00
“ “ “ irtonumero	2,50
Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen. <i>Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut</i>	

VÄHÄ KATEKISMUS ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

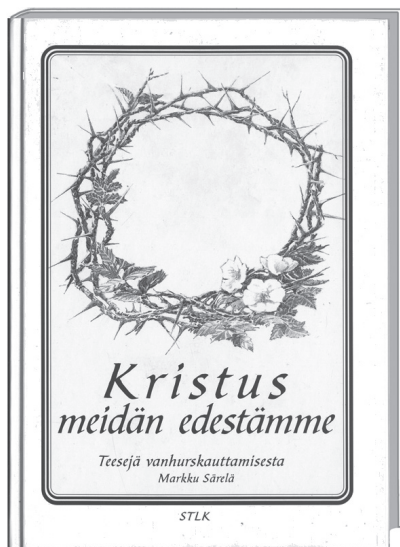
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

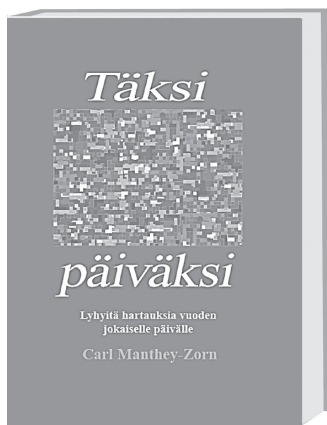
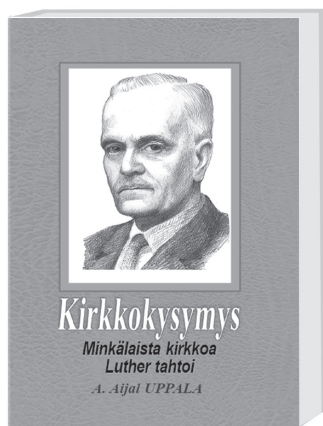
Kirjan on luterilaisen vanhurskautamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheen-vuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

Kirjallisuutta

Kesän aikana on olemme saaneet painosta seuraavat kirjat: A. Aijal Uppala: Kirkkokysymys (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) (ovh 20 e), C. M-Zorn: Täksi päiväksi (hartauskirja) (ovh 20 e) ja Markku Särelä: Rauha teille/3 (saarnakirja) (ovh 15 e). Toivotamme lukijoille siunattuja hetkiä uutuuskirjojen äärellä.

Aiemmin tänä vuonna STLK on julkaissut useita kirjoja: Pastori Markku Särelän Saarnakirjan toinen osa (ovh 15 e), Virpi Apponen: Tieni johdata taivaaseen (uusintapainos) (ovh 8 e), Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Helmiä (erityisesti lapsille) (ovh 4 e) ja Kristinoppi ruotsiksi (ovh 10 e)

Uskonpuhdistusjuhla

Lahdessa la 1.11.2008

10.00 Ehtoollisen vietto, rippisaarna
pastori Kimmo Närhi

11.00 Jumalanpalvelus, saarna pastori
Markku Särelä

Ruokaväliaika

13.30 Päiväjuhla: Luterilainen tunnustus ja Raamatun arvovalta, pastori Kimmo Närhi, Luterilainen tunnustus ja syntisen pelastuminen, Rev. Edward Brockwell

Joulujuhla Helsingissä

su 30.11.2008

11.00 Jumalanpalvelus

Väliaika

12.30 Joulujuhla,
ohjelmassa
naiskoorolaulua,
yhteislauluja ym.

Joulujuhla Tampereella

su 7.12. 2008 alkaen
jumalanpalveluksella klo 11.

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 19.10. (KN) ja 14.12. (KN). **Poikkeus**: ei jumalanpalvelusta 28.9. ja 2.11. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* pe 17.10. klo 18 (EB). **Lasten iltapäivä** la 18.10. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 25.10 (KN). ja la 6.12. (HPE) (KN) klo 10.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 12.10. (MS), 26.10. (HPE) (KN), 9.11. (MS), 23.11. (MS) ja 7.12. (KN) klo 11. Joulujuhla 7.12. jumalanpalveluksen jälkeen (KN, MS).

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 12.10. (HPE) (KN) ja 16.11 (HPE) (KN) klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 18.10. (MS), 15.11. (MS) ja 6.12. (HPE) (KN) klo 15.30.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 13.11. (HPE) (KN) klo 18 ja la 13.12. (HPE) (KN) klo 14.

Vaasa: *Jumalanpalvelus* la 8.11. klo 10 (KN) ja pe 19.12. klo 18 (KN) Kirjastonkatu 5.

Kontiolahti/Pyhäselkä/Liperi: *Jumalanpalvelus* ke 12.11. (HPE) (KN) ja 17.12. (HPE) (KN) klo 18.

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 10.10. (HPE) (KN) ja 5.12. (EB) klo 13 Tiensivussa.

Kyyjärvi: *Jumalanpalvelus* la 11.10. Martti ja Kyllikki Lehtolalla klo 13 (HPE) (KN, EB).

Haapamäki: *Jumalanpalvelus* pe

7.11. klo 13 (KN).

Karstula: *Jumalanpalvelus* la 8.11. klo 13 Tatu ja Katri Lahdella (EB).

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* la 11.10. (HPE) (KN, EB) ja pe 19.12. (EB) klo 18.

Äänekoski: *Jumalanpalvelus* la 29.11. klo 13 (KN, EB).

Hankasalmi: *Jumalanpalvelus* la 8.11. klo 18 (EB).

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 14.11. (HPE) (KN) klo 15.30.

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 15.11. (HPE) (KN) klo 10.

Lahti, Rajakatu 7, pastori Kimmo Närhi. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 12.10., 9.11. ja 14.12. Jumalanpalvelusta ei ole su 2.11. *Sarja kristinopin perusteista* ti 14.10., 28.10., 11.11. ja 25.11. klo 18. *Seurakuntailtapäivä* ke 8.10., 5.11. ja 3.12. klo 15. *Pyhäkoulu* tiistaisin klo 18. **Lasten iltapäivä** la 22.11. klo 14. *Uskonpuhdistusjuhla* la 1.11.

Kuusankoski, Kettumäentie 2, pastori Kimmo Närhi. *Jumalanpalvelus* su 9.11. ja 21.12. (HPE) klo 11. *Raamattutunti* ke 22.10. ja 26.11. joka kerralla klo 14, HUOM! muuttunut kellonaika.

Yhteisiä tapahtumia

Uskonpuhdistusjuhla

la 1.11. Lahdessa

Joululeiri lapsille ja nuorille

28.-31.12. Siitamajalla

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,

Rajakatu 7, 15100 Lahti,

puh. 03-7823097, 040-7567659,

Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Suru rakkaan kuoltua ,Martti Luther.....	254
Koulusurman äärellä KN.....	255
Lohdutusta ja kehotusta lopun lähestyessä, KN.....	257
Lapsikasteesta, A.A.W, Yli 70 vuotta sitten,.....	260
Vanhurskas on elävä uskosta, RE.....	261
Juhlakirjan kalliita opetuksia 3, KN.....	266
Millaiset merkit ennakoivat maailman loppua? MS.....	269
Luomakunnan huokaus, MS.....	272
Älä opeta lapsille Raamatun kertomuksia satuina, EV.....	276
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	279-283
Kansi: Ihmistä varten, (Mark 2 23-28) Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.
Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.
Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2008: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: lsarela@gmail.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com